Miscellaneous

Curator: Ofra Harnam
Associate curator: Nofar Cohen

The need to organize what cannot be sorted generates a miscellaneous file incorporating all that falls outside the templates of the available and familiar. Sorting, an action that helps us in our daily tasks, also underlies the curatorial action built on the attempt to catalog, classify, compare and find common themes. The group selected for the Edmond de Rothschild Center's first incubator does not fall into any orderly artistic category. The freedom to explore themes, techniques and materials produces the eclectic mix on display in the exhibition space. Like leafing through the miscellaneous file, viewing the exhibition allows one to browse or wander among memories, references and images that have been preserved together as a group.

Eleven artists and designers, all recent art and design school graduates, were selected from among the many respondents to the program's call for participants. They underwent a process of enrichment and personal creative development in the center's incubator, with professional guidance steering them through the intimate process of working in a group. One of the goals of the incubator is to generate a platform that can accommodate creators in a wide range of fields. Their journey together over the last months is the defining element of their joint work. As part of the incubator program, participants met weekly with the center's mentoring group. They took part in writing, production and curatorial workshops, and participated in discussion groups that allowed them to raise questions and share their difficulties during the creative process. These meetings are the heart of the incubator program and form the surrounding framework for the work leading up to the exhibition.

The wealth of works created especially for the exhibition reveals each participant's artistic practice, sometimes through examination of form and material underlying the art or design work, and sometimes through study of narrative aspects in the works. Glass, textile, photography, video, painting, design, sculpture and installation pieces are spread throughout the gallery and in the building's entrance. As in any exhibition, encountering works in a single space produces new readings and unexpected visual moments, adding more layers—signs of mutual influence that grew out of a shared journey.

EDMOND DE ROTHSCHILD FOUNDATION

מרכז אדמונד דה רוטשילד
Edmond de Rothschild Center
مركز ادموند دي روتشيلد

מרכז אדמונד דה רוטשילד פועל לקידום וטיפוח אמנים.ות ומעצבים.ות בשנים הראשונות לאחר סיום לימודיהם.ן הגבוהים בתחומי האמנות והעיצוב בארץ. פעילות המרכז מתמקדת בהענקת כלים ופיתוח כישורים מקצועיים ליוצרים.ות בתחילת דרכם.ן.

يعمل مركز إدموند دي روتشيلد على تشجيع ورعاية الفنانين.ات والمصممين.ات في السنوات الأولى بعد الانتهاء من دراساتهم العليا في مجالات الفن والتصميم في البلاد. تتركز نشاطات المركز على توفير الأدوات وتطوير المهارات المهنية للمبدعين.ات في بداية مسيرتهم.ن.

The Edmond de Rothschild Center works to promote and nurture artists and designers who are graduates of higher art and design studies in Israel during their initial years of activity. The Center's activity focuses on providing the artists with tools and on developing their professional skills in the early stages of their careers.

מרכז אדמונד דה רוטשילד
@edrcenter
www.edrcenter.com

עריכת טקסט: אורנה יהודיוף
תרגום לאנגלית: שרון אסף
תרגום לערבית: רובא סמעאן, גלוקל: דיגיטל, תרגום ופתרונות תוכן
עיצוב גרפי: Formanta Studio

מרכז אדמונד דה רוטשילד
Edmond de Rothschild Center
مركز ادموند دي روتشيلد

שונות מתפרקות

אוצרת: עפרה חרנ"ם
אוצרת משנה: נופר כהן

أمينة المعرض: عوفرا حرنام
مساعدة أمينة المعرض: نوفار كوهن

הצורך לארגן את מה שלא ניתן למיון הוליד את תיקיית השׂוֹנוּת, שמאגדת כל מה שנופל מחוץ לתבניות זמינות ומוכרות. פעולת המיון שמסייעת לנו במטלות היומיום עומדת גם ביסוד הפעולה האוצרותית, הבנויה על הניסיון לסדר, להשוות טכניקות, למצוא נושאים משותפים ולקטלג. הקבוצה שנבחרה לחממה הראשונה של מרכז אדמונד דה רוטשילד לא מתמיינת לקטגוריה אמנותית סדורה. החופש לחקור בצורה מקיפה נושאים, טכניקות וחומרים מייצר את הערבוב האקלקטי הפרוש בחלל התערוכה. כמו עלעול בתיקיית השׂוֹנוּת, הצפייה בתערוכה מאפשרת נבירה או שיטוט בין זיכרונות, ציטוטים ודימויים, שנשמרו יחד כקבוצה.

11 אמנים ואמניות, מעצבים ומעצבות, בשנים הראשונות שלאחר סיום הלימודים, נבחרו מבין היוצרים והיוצרות שנענו ל"קול קורא" של התוכנית. הם עברו תהליך של העשרה ופיתוח יצירתם האישית בחממה של המרכז, בליווי מקצועי שחיבר אותם לתהליך אינטימי של עבודה בקבוצה. אחת המטרות של פרויקט החממה היא לייצר פלטפורמה, שתוכל להכיל יוצרות ויוצרים במגוון רחב של תחומי עשייה. המרכיב המגדיר את עשייתם המשותפת הוא הדרך שעשו יחד בחודשים האחרונים. במסגרת תוכנית החממה נפגשו המשתתפים אחת לשבוע עם קבוצת המנטוריות של המרכז. הם עברו סדנאות מחקר בנושאי כתיבה, הפקה ואוצרות, והשתתפו במעגלי שיח שאיפשרו להם להעלות שאלות ולשתף בקשיים שצפו בתהליך היצירה. פגישות אלו הן לב ליבו של מהלך החממה, והן יוצרות מסגרת עוטפת לתהליך העבודה לקראת התערוכה.

המקבץ העשיר של היצירות שנוצרו במיוחד לתערוכה חושף את פרקטיקת העבודה של כל אחד ואחת מהמשתתפות והמשתתפים, לעיתים דרך בחינת אלמנטים של צורה וחומר שביסוד מעשה האמנות והעיצוב, ולעיתים באמצעות חקר האספקטים הנרטיביים שבבסיס היצירה. עבודות זכוכית, טקסטיל, צילום, וידיאו, ציור, עיצוב, פיסול ומיצב פרושות בחלל הגלריה ובחזית הבניין. כמו בכל תערוכה, המפגש בין העבודות בחלל אחד מייצר קריאה חדשה ומוליד רגעים חזותיים בלתי צפויים, המוסיפים לעבודות רובד נוסף, נגיעות וסימנים של השפעה הדדית שצמחה מתוך דרך משותפת.

الحاجة لترتيب كل ما هو غير قابل للتصنيف أولدت حافظة الاختلاف، التي تضم كل ما يسقط خارج القوالب المتاحة والمعروفة. عملية التصنيف التي تساعدنا على أداء مهامنا اليومية تشكل أيضًا ركيزة لعملية تنظيم المعارض، القائمة على تجربة الترتيب، مقارنة التقنيات، إيجاد مواضيع مشتركة والفهرسة. المجموعة المختارة للدفيئة الأولى لمركز إدموند دي روتشيلد لا تصنّف ضمن فئة فنية منظمة. حرية التدارس الشامل للمواضيع، التقنيات والمواد تخلق هذا المزيج المنتقى الذي يمتد على حيز العرض. كما نتصفح حافظة الاختلاف، فإنّ مشاهدة المعرض تتيح لنا المجال للبحث أو التجول بين الذكريات، الاقتباسات والصور، التي حفظت سويًا كمجموعة.

تم اختيار 11 فنانًا وفنانة، مصممًا ومصممة، في السنوات الأولى التالية لإنهاء دراستهم، من بين المبدعين والمبدعات الذين استجابوا لدعوة البرنامج. مر جميعهم بسيرورة إثراء وتطوير لعملهم الفني الفردي في دفيئة المركز، مع مرافقة مهنية ربطتهم بسيرورة حميمية من العمل الجماعي. أحد أهداف المشروع هو خلق منبر قادر على احتواء مبدعين ومبدعات من مختلف المجالات الإبداعية. العنصر الذي يعرّف نشاطهم المشترك هو الطريق التي قطعوها معًا في الأشهر الأخيرة. في إطار برنامج الدفيئة، التقى المشاركون لمرة واحدة في الأسبوع بمجموعة المرشدات التابعات للمركز. شاركوا في ورشات عمل بحثية في مواضيع الكتابة، الإنتاج وتنظيم المعارض، وشاركوا في حلقات حوارية أتاحت لهم المجال لطرح الأسئلة ومشاركة الصعاب التي واجهتهم في سيرورة العمل. هذه اللقاءات هي جوهر سيرورة الدفيئة، وهي تشكل إطارًا داعمًا لسيرورة العمل استعدادًا للمعرض.

المخزون الغنيّ من الأعمال التي أنتجت خصيصًا للمعرض يكشف الستار عن آليات العمل التي اتبعها كل من المشاركين والمشاركات، والتي انطوت أحيانًا على فحص العناصر الشكلية والمادية التي يرتكز عليها العمل الفني/التصميم، وفي أحيان أخرى بواسطة تدارس الجوانب السردية التي يرتكز عليها العمل. أعمال من زجاج، نسيج، تصوير، فيديو، رسم، تصميم، نحت وأعمال إنشائية تحتل حيز صالة العرض وواجهة المبنى. كما في كل معرض، التقاء جميع الأعمال في حيز واحد يدعو لقراءة جديدة ويخلق لحظات بصرية غير متوقعة، تضيف إلى الأعمال الفنية طبقة إضافية، لمسات ودلالات على الأثر المتبادل الناتج عن سيرورة مشتركة.

אורי שיפרין ענבי أوري شيفرين عَناڤي Ori Shifrin Anavi

אמן ומעצב תעשייתי, בוגר המחלקה לעיצוב תעשייתי בשנקר

أوري شيفرين عَناڤي – فنان ومصمم صناعي، خريج قسم التصميم الصناعي في شنكار

Artist and industrial designer, BDes, Dept. of Industrial Design,Shenkar College

[2020]

אורובורוס
מיצב, רדי־מייד (כיסאות פלסטיק), מידות משתנות [2022]

أوروبوروس
ريدي ميد (كراسٍ بلاستيكية)، أحجام متغيرة

Ouroboros
Installation, ready-made (plastic chairs), varying sizes

דימוי האורוֹבּוֹרוֹס – סימן עתיק של נחש או דרקון הבולע את זנבו – מתאר מחזוריות, אינסופיות, תהליכי חיים מעגליים, התהוות ומוות. במיצב הנוכחי אני עושה שימוש בדימוי זה באמצעות יצירת שרשרת ארוכה של כיסאות "כתר", שמשתלבת ונכרכת סביב המבנה והאדריכלות העירונית המקיפה אותו. התוצאה היא מיצב פראי ומפלצתי, מעין חיה ענקית המאכלסת את הכניסה למבנה.

הבחירה בכיסא פלסטיק, כיסא המונובלוק, מייצגת עבורי את השאלה – מה תפקיד המעצב בעולם התעשייתי של ייצור המוני? מתי מתחיל ונגמר תהליך העיצוב, וכיצד הוא יכול לבוא לידי ביטוי בעולם של אמנות ואומנות. הבחירה באייקון הכיסא והשימוש באובייקט שיצא מקו ייצור המוני של מפעל כיחידה פיסולית החוזרת על עצמה מייצגים פעולה של היזון חוזר. הכיסא מאבד מאופיו השימושי וחוזר להיות חומר גלם ליצירת עבודה חדשה המהדהדת את המחזוריות המתקיימת בתוכה.

מעל לכול מעניינת אותי מערכת היחסים בין המיצב לבין הציבור הרחב. עוברי האורח בשדרה המרכזית עשויים לייצר התערבות במיצב. אני מקווה שעוברים ושבים ירצו לגעת, לשבת, להזיז, לפרק ואף לחבל או לגנוב. כל התגובות הללו מסקרנות אותי, ובאופן מסוים מייצגות את ערכי העבודה.

شكل الأوروبوروس – وهو رمز قديم لثعبان أو تنين يتناول ذيله – يصف التحولات الدورية، اللانهاية، السيرورات الحياتية الدائرية، التكوّن والموت. أستخدم هذا الرمز في العمل الإنشائي المعروض بواسطة صنع سلسلة طويلة من كراسي "كيتر" التي تتمازج وتحيط بالمبنى والعمارة الحضرية المجاورة. النتيجة هي عمل إنشائي وحشي، أشبه بحيوان ضخم جاثم عند مدخل المبنى.

اختيار الكرسي البلاستيكي، كرسي المونوبلوك، يمثل بالنسبة لي السؤال التالي – ما دور المصمّم في العالم الصناعي للإنتاج الضخم؟ متى تبدأ عملية التصميم ومتى تنتهي، وكيف تنعكس في عالم الفنون. اختيار رمز الكرسي واستخدام غرض خرج من خط تجميع كتمثال متكرر يمثّل عملية تغذية راجعة. يفقد الكرسي خصائصه العملية ويعود لحالته الأصلية كمادة خام – بلاستيك، مادة لإنتاج عمل جديد يردد أصداء التحول الدوري الحاصل فيها.

ما يهمني أساسًا هو العلاقة بين العمل الإنشائي والجمهور الواسع. المارة في شديروت روتشيلد قد يتفاعلون مع العمل الإنشائي. أتمنى أن يقتربوا من الكراسي لملامستها، الجلوس عليها، تحريكها، تفكيكها أو حتى تخريبها أو سرقتها. جميع ردود الأفعال هذه تثير فضولي، وتمثّل إلى حد ما قيم العمل.

The image of the Ouroborus—an ancient symbol of a snake or dragon swallowing its tail—conveys the cyclical, infinite, circular processes of life, birth and death. In this installation, I make use of this image by creating a long chain of Keter chairs, which fit together and wrap around the building and the urban architecture surrounding it. The result is a wild and monstrous installation, a kind of giant beast lying at the building's entrance.

For me, the choice of a plastic, monobloc chair embodies the questions: What is the role of the designer in the world of industrial mass production? When does the design process begin and end, and how is this reflected in the world of art and of craft? The choice of the iconic chair and the use of an object straight off a mass production line as a repeating sculptural unit represents a kind of loop. The chair loses its useful character and returns to the state of its raw material—just plastic, a material for creating a new work that echoes the cyclicality inherent in it.

Above all, I am interested in the relationship between the installation and the public. Passers-by on Rothschild Boulevard could potentially create an intervention in the installation. I hope passers-by will want to touch, sit, move, disassemble and even sabotage or steal. All these responses intrigue me, and in some ways represent the work's values.

מאובן
מיצב, רדי־מייד (פח זבל עירוני), מידות משתנות [2022]

مستحاثة
ريدي ميد (حاوية نفايات بلدية)، أحجام متغيرة

Fossil
Installation, ready-made (garbage bin), varying sizes

במיצב זה אני עושה שימוש בפח זבל עירוני, אובייקט אייקוני שעובר תהליך של חיתוך, פירוק ושיבוש. אופן החיתוך במרכז הפח מייצר קפיץ או ספירלה. הפח הגדול הירוק נוכח במרחב ועומד במרכז חיינו הקהילתיים־העירוניים. אנחנו מנהלים איתו דיאלוג יומיומי ובאים עימו במגע קרוב.

מקומו של הפח ברחוב, הוא שייך לעולם החוץ. הבחירה להכניס אותו לחלל הגלריה נובעת מתוך הדיון העכשווי על השימוש בפלסטיק. בפני עצמו, חומר זה איננו רעיל או מסוכן, ויש לו שימוש נרחב בחיינו, אף להצלת חיים. עם זאת, האופן שאנו צורכים אותו מייצר מצב בעייתי ובלתי הפיך.

אני עושה שימוש בחפצי פלסטיק מתוך שאלות לגבי הזהות האישית שלי כמעצב וכיוצר – האם אני מעצב תעשייתי או אמן? אני מבחין ביחס הכללי לאובייקטים מוכרים אלו, אשר מכילים בתוכם את התלות שלנו בהם, אך גם את הדחייה והביקורת שהם מעוררים בנו. פסל הפח מסמל שרידי חיים, מעין דימוי של שלד חיה מתה במדבר. אני סקרן לגבי המתח בין השימושי, המייצג את החיים והיומיום, לבין מה שנשאר ממנו, שאנו מנסים להעלים אותו מהנוף ללא הצלחה.

أستخدم في هذا العمل الإنشائي حاوية نفايات بلدية، قطعة أيقونيّة تمر بعملية قص، تفكيك وتشويش. طريقة القص في وسط الحاوية تخلق شيئًا أشبه بنطّاط أو لولب. الحاوية الكبيرة قائمة في الحيز، حيث تتموضع في مركز حياتنا الجماهيرية-الحضرية. نُدير معها حوارًا يوميًا ونتعاطى معها عن قرب.

موقع الحاوية في الشارع، إنّها تابعة للعالم الخارجي. اختيار إدخالها إلى حيز صالة العرض نابع عن الحوار المعاصر حول استخدام البلاستيك. هذه المادة بحد ذاتها غير سامة أو خطرة، ولها استعمالات عديدة في حياتنا. ولكن طريقة استهلاكنا لها تخلق وضعًا إشكاليًا لا رجوع فيه.

أستخدم أغراضًا بلاستيكية للتساؤل حول هويتي الشخصية كمصمم وكمبدع. هل أنا مصمم صناعي أم فنان؟ أميز في علاقتنا العامّة بهذه الأغراض المألوفة، التي تحمل في طياتها أيضًا ارتباطنا بها، الرفض والنقد التي تثيره لدينا. تمثال الحاوية يرمز إلى بقايا حياة، شكل أشبه بهيكل حي-ميت في الصحراء. لديّ فضول حيال التوتر القائم بين العمليّ، الذي يمثّل الحياة والممارسات اليومية، وبين ما تبقى منه، ما نحاول إخفاءه من المشهد الطبيعي، ولكن دون جدوى.

In this installation, I make use of an iconic object, the urban garbage bin, which undergoes a process of cutting, dismantling and disruption. The method of cutting the bin down the middle produces a kind of spring or spiral. The large garbage bin lies in the center of our community-urban life. We have a daily dialogue with it and come into close contact with it. The garbage bin's place on the street belongs to the outside world. The decision to bring it indoors, into the gallery space, stems from the current discussion about the use of plastic. The material itself is not toxic or dangerous, and has wide-ranging uses in our lives, and may even save lives. However, the way we use it creates a problematic and irreversible situation.

I utilize plastic objects to answer questions about my personal identity as a designer and creator—am I an industrial designer or an artist? I note the general attitude towards these familiar objects, which contain the functionality that we depend on, but also evoke our negative responses and criticism. The bin sculpture symbolizes the remnants of life, like the skeletal remains of a dead animal in the desert. I am curious about the tension between the object's usefulness, representing everyday life, and its remains, which we unsuccessfully try to remove from our landscape.

גל ברין غال برين Gal Brin

מעצבת, בוגרת בהצטיינות של המחלקה לתקשורת חזותית במנשר
مصممة، خريجة قسم الاتصال البصري في منشار بتفوق
Designer, BDes, honors, Dept. of Visual Communication, Minshar College of Art

[2019]

אחת מתוך ארבע הדפסה על פרספקס, 100X100 ס"מ [2022]
واحدة من كل أربع طباعة على زجاج عضوي، 100X100 سم
One in Four Print on plexiglas, 100X100 cm

אחת מכל ארבע נשים דיווחה שהיא חשה פחות בטוחה בביתה מאז תחילת מגפת הקורונה. הסגרים הרבים כפו על נשים במערכות יחסים אלימות להימצא כלואות בבתיהן עם אדם שמכה אותן ומעמיד את חייהן בסכנה.

בעבודה זו עיצבתי דוגמה שחוזרת על עצמה (pattern). הדוגמה עשויה כמה שכבות, כשכל אלמנט רביעי בכל שכבה מודגש, כך שהדוגמה כולה מתפקדת כמערכת מחזורית בעלת חוקיות משלה.

התוצאה היא מעין אינפוגרפיקה הממחישה את הסטטיסטיקה המזעזעת של "אחת מתוך ארבע". אבל בניגוד לתרשימים וגרפים שמטרתם להנגיש מידע בצורה נוחה ומיידית, כאן הנתונים מקודדים, מוטמעים בעומק, מוסווים בסוג של אשליה אופטית, כך שהם מהדהדים את קשר השתיקה וההסתרה המתקיים סביב אלימות דומסטית. תהליכי העבודה שלי מדמים סוג של מערכת גדולה, שמורכבת מרכיבים קטנים רבים. כל חלק בדוגמה הוא "בורג", שפועל לקיומה של מערכת מוקפדת, שיש לה פוטנציאל לצאת משיווי משקל.

أفادت امرأة واحدة من كل أربع نساء بأنّها تشعر بقدر أقل من الأمان منذ بداية جائحة كورونا. الإغلاقات العديدة فرضت على النساء اللواتي يعشن علاقة زوجية عنيفة التواجد في المنزل طوال الوقت مع شخص يضربهن ويعرضهن للخطر.

صممتُ في هذا العمل نموذجًا متكررًا (pattern). يحتوي النموذج على أربع طبقات، بحيث يتم إبراز عنصر رابع في كل طبقة، ليتحول النموذج بذلك إلى منظومة دورية ثابتة. النتيجة أشبه بمخطط معلومات بياني يبين الإحصائيات المروعة: "واحدة من كل أربع". ولكن خلافًا للمخططات البيانية التي تهدف إلى إتاحة المعلومات بطريقة مريحة وفورية، فإنّ البيانات هنا مشفّرة، مُدمجة بعمق، مخبأة بنوع من الخداع البصري، لتردد بذلك أصداء علاقة الصمت والإخفاء المحيطة بالعنف الأسري.

سيرورات العمل التي أخوضها تحاكي شيئًا أشبه بمنظومة كبيرة، مكوّنة من عدة قطع صغيرة. كل قطعة في الـ pattern هي "برغي" يسهم في الحفاظ على منظومة دقيقة، قادرة على الخروج من حالة التوازن.

Since the onset of the Corona pandemic, one in four women has reported feeling less secure in her home. The many lockdowns forced women in violent relationships to be imprisoned in their homes with men who beat them and put them in danger.

In this work, I designed a pattern which consists of several layers, with the fourth element in each layer highlighted so that the entire pattern functions as a cyclical system with an internal logic. The result is a kind of infographic that illustrates the shocking statistics of "one in four." Yet, unlike charts and graphs that aim to make information accessible in a convenient and immediate way, here the data is encoded, deeply embedded, disguised as a kind of optical illusion, in order to reverberate the complicity of the silence and concealment that surrounds domestic violence.

My work processes simulate a kind of large system made up of many small components. Each part of the pattern is a "cog," which works to maintain a meticulous system that has the potential to go awry.

חן פלמנבאום حين فيلمينباوم Chen Flamenbaum

אמן רב תחומי, בוגר המחלקה לאמנות בבצלאל
فنان متعدد المجالات، خريج قسم الفنون في بيتسالئيل
Multidisciplinary artist, BFA, Dept. of Fine Arts, Bezalel Academy of Arts and Design

[2020]

Figure no. 5 נירוסטה, עץ לבוד ו־60 ק"ג לימונים טריים, 125X200X250 ס"מ [2022]
فولاذ مقاوم للصدأ، خشب معاكس و60 كغم من الليمون الطازج، 125X200X250 سم
Stainless steel, plywood and 60 kg of fresh lemons, 125X200X250 cm

הפסל הוא חלק מסדרת פסלים הבנויה על המתח בין דו־ממד לתלת־ממד בקנה מידה גדול. חקירת הצורה מתחילה בסטודיו במשחק של נייר ומספריים, והדגם מומר לפסל גדול ממדים שנשען על יסודות בפיזיקה, בגאומטריה ועל עקרונות הפיסול לתקופותיו. העבודה עשויה חומרים יומיומיים המוצגים בצורה ובגודל שונים מהמקובל, וכך איכויותיהם מתגלות מחדש. הפסל הוא מפגש אגרסיבי בין ניגודים: הלימון העסיסי, היומיומי והאורגני, שסופו להירקב, פוגש את הנירוסטה המבריקה, היוקרתית והסטרילית, שיכולה לשרוד אלפי שנים.

הפסל נוצר בתגובה לחלל התערוכה, ובמיוחד ביחס למרצפות הציוריות שלו. הנירוסטה המבריקה משקפת אותן ויוצרת אשליה שהמרצפות מטפסות על הפסל עצמו. המבנה גדול, מקורקע ויציב, ועם זאת לוכד בתוכו פוטנציאל של תנועה. הפסל מורכב משתי צורות, החודרות וקורסות זו לתוך זו, ובאמצעות כוח הכבידה הן נועלות את המבנה ומייצבות אותו. ריבוי החומרים, הצורות והמיזוג ביניהם יוצר מצב כאוטי, אשר באופן מפתיע מאפשר חוויה של שקט והרמוניה.

التمثال هو جزء من سلسلة تماثيل مبنية على التوتر القائم بين ثنائية الأبعاد وثلاثية الأبعاد بحجم كبير. تدارُس الشكل يبدأ في الاستوديو في لعبة ورق ومقص، ويحوّل النموذج إلى تمثال كبير الحجم يستند إلى مبادئ فيزيائية وهندسية وإلى مبادئ النحت على مر تاريخه. العمل الفني مصنوع من مواد عملية مستخدمة في الحياة اليومية، والمعروضة بشكل وبحجم مختلفين عن المعهود، الأمر الذي يعيد إبراز مميزاتها. التمثال هو لقاء جريء بين أضداد: الليمون الطازج، اليومي والعضوي، الذي سيفسد في نهاية المطاف، يلتقي بالفولاذ القابل للصدأ، اللامع، الفاخر والمعقّم، القادر على الصمود لآلاف السنين.

صُنع التمثال كرد فعل على حيز العرض، وخاصة بلاطات الأرضية الرائعة، المنعكسة في الفولاذ المقاوم للصدأ واللامع، والذي يوحي بأنّ البلاطات تتسلق التمثال. الهيكل كبير، موصول بالأرض وثابت، ولكنه يحمل في طياته إمكانية الحركة. التمثال مكون من شكلين يخترقان بعضهما البعض وينصهران في بعضهما البعض، وبواسطة قوة الجاذبية، فإنّهما يغلقان هيكل التمثال ويثبّتانه. تعدد المواد والأشكال والتمازج بينهما يخلق حالة فوضوية، تتيح المجال، بصورة مفاجئة، لمعايشة تجربة سكينة وتناغم.

The sculpture *Figure no. 5*, is part of a series of sculptures that explore the tension between the two- and three-dimensional on a large scale. The investigation of form begins in the studio with paper and scissors, then the model is converted into a large-scale sculpture that relies on the foundations of physics, geometry and the history of sculpture . The work is made of everyday materials presented in a different shape and size than usual, enabling a rediscovery of their qualities. The sculpture is an aggressive encounter of opposites: the basic, juicy, organic lemon, which ends up rotting, meets shiny, exclusive and sterile stainless steel, a material that can survive for thousands of years.

The work was created in response to the exhibition space, and especially its picturesque tiles. The reflective quality of the shiny stainless steel creates the illusion that the tiles are climbing up the statue. The large, grounded and stable structure captures within it the potential for movement. The statue is made from two shapes that penetrate and collapse into each other and are stabilized and locked in place by gravity. The multiplicity of materials, shapes and their fusion creates a chaotic situation that, surprisingly, enables a calm and harmonious experience.

יפתח ליאור يفتاح ليؤور Iftach Leor

יוצר ומעצב, בוגר המחלקה לתקשורת חזותית בבצלאל
فنان ومصمم، خريج قسم الاتصال البصري في بيتسالئيل
Creator and designer, BDes, Dept. of Visual Communication,
Bezalel Academy of Art and Design
[2020]

שחזור קרב וידיאו
إعادة تمثيل معركة فيديو
Battle Reenactment Video
[2022]

עבודת הווידיאו **שחזור קרב** משלבת בין התיעודי לבדיוני ועוסקת בהשלכות של הנצחה ושימור זיכרון במרחב הציבורי. הנצחת קרבות באמצעות אנדרטות צבאיות היא חלק בלתי נפרד מהנוף הישראלי. טנקים, מטוסים, כלי נשק ודמויות חיילים מוצבים במרכזי ערים ברחבי הארץ כאובייקטים יומיומיים שאנו רגילים לחיות לצידם. העבודה מנסה לבדוק את ההשלכות של חיים לצד אנדרטות הנצחה צבאיות ואת האפשרות להתגבר על כאב המלחמות, כאשר המרחב שסביבנו רווי ייצוגים מיליטנטיים. האם ייצוגי הכוח הצבאיים הנמצאים בכל פינה בחיינו האזרחיים הם ביטוי לחלקים בתוכנו, שמסרבים להכיר בסיומה של המלחמה וממשיכים לחוות אותה כמצב מתמשך של חרדה?

באמצעות שיחות אינטימיות עם חברים על אודות אהבות נכזבות אני מייצר הקבלה בין חוסר היכולת להתנתק משרשרת השכול וההנצחה לבין שברון לב אישי. היעדר היכולת של האזרח לשלוט במרחב הציבורי ולחיות חיים שאין בהם אזכורי מלחמה משמש מטפורה לקושי להתגבר על פרידה כואבת מבת זוג.

مشروع الفيديو **إعادة تمثيل معركة** يدمج بين الوثائقي والخيالي ويعنى بآثار تخليد الذكرى في الحيز العام. تخليد ذكرى المعارك بواسطة نُصب تذكارية عسكرية هو جزء لا يتجزأ من المشهد الطبيعي الإسرائيلي. تُنصب دبابات، طائرات، أسلحة وتماثيل لجنود في مراكز المدن في مختلف أنحاء البلاد كأجسام يومية اعتدنا التعايش معها. يحاول هذا هي العمل تدارس آثار التعايش مع النصب التذكارية العسكرية وإمكانية التغلب على ألم الحروب، بينما يعج الحيز المحيط بنا بتمثيلات عسكرية. هل تعبّر تمثيلات القوة العسكرية، المحيطة بنا كمواطنين من كل حدب وصوب، عن أجزاء في دواخلنا ترفض الاعتراف بانتهاء الحرب وتُعايشها باستمرار كصدمة مستمرة؟

بواسطة محادثات فردية مع أصدقاء حول تجربة الخذلان العاطفي، أقارن بين عدم القدرة عن الانفصال عن سلسلة الفاجعة وتخليد الذكرى، وبين مشاعر الأسى الشخصية. عدم قدرة المواطن على التحكم بالحيز العام وعيش حياة لا يوجد فيها ذكر للحرب هو استعارة لصعوبة التغلب على الانفصال المؤلم عن الرفيقة.

The video work *Battle Reenactment* combines documentary and fiction and deals with the consequences of commemoration and preservation of memory in the public space. Monuments commemorating military battles are an integral part of the Israeli landscape. Tanks, planes, weapons and figures of soldiers inhabit city centers across the country as if they were everyday objects we are used to living among. The work attempts to examine the consequences of life alongside military memorials and the possibility of overcoming the pain of war when militaristic imagery permeates our surroundings. Are the representations of military might found in every corner of our civilian lives an expression of our society's refusal to acknowledge the war's end and, as a consequence, our perpetual state of anxiety?

Through intimate conversations with friends about relationships and breakups, I create a parallel between the inability to escape the cycle of bereavement and commemoration and personal heartbreak. The citizen's inability to control public space and live a life without references to war serves as a metaphor for the difficulty of overcoming a painful split from a partner.

לובנא עוידאת لبنى عويدات Lobna Awidat

אמנית, בוגרת המחלקה לאמנות בשנקר
فنانة، خريجة قسم الفنون في شنكار
Artist, BFA, Dept. of Fine Arts, Shenkar College
[2019]

ללא כותרת מיצב, גבס, עץ וחוטים, מידות משתנות
بدون عنوان عمل تركيبي، جص، خشب وخيوط، أحجام متغيرة
Untitled Installation, plaster, wood and wire, varying sizes
[2022]

העבודה עשויה צורות אמורפיות מגבס המצטלבות בחפצים כמו עץ וחוטים. גופי הגבס נראים זהים, אבל הקווים החלקים שלהם שונים זה מזה ונוצרים מחזרה על יציקה של תבנית מלוחות מתכת. זהו תהליך של מילוי האזור הריק בין גופים, של היווצרות החלל שבין דבר אחד למשנהו. בתהליך של יצירת קשרים בין אובייקטים אני עוסקת במושג "מרחב" ומנסה להגדיר אותו חזותית, למצוא לו צורה. על ידי פעולה חזרתית אני מחפשת היגיון בדפוסים חוזרים הנובעים מהקשרים רעיוניים.

עץ וחוטים הם חומרים שמשמשים לי סמלים בעלי משמעויות ספציפיות לחברה שגדלתי בה. הרצון שלי לשלב את כל החומרים והסמלים יוצר תהליך מעניין של סינתזה מתוך השפה החזותית שסביבי. העין שלי נמשכת לדברים פשוטים ומופשטים. הדברים האלה עשויים להיות חלקים מגופים גדולים יותר, אבל אני אוהבת שהם מנותקים מההקשר הפונקציונלי שלהם. כך הם מאבדים את הזהות המקורית ונעשים מופשטים ולא מוגדרים. אני מוצאת הנאה בלחבר אותם שוב ולמצוא להם מערכות יחסים וקשרים חדשים.

العمل هو أشكال "أمورفيت" من الجص تتقاطع مع أجسام أخرى كالخشب والخيطان. أجسام الجص تبدو متشابهة لكن خطوطها الانسيابية مختلفة عن بعضها البعض هذا تم من خلال تكرار صب قالب واحد مكون من ألواح معدنية. أقوم بهذا التكرار لاهتمامي بـ "الصيغ المتكررة" الناتجة عن سياقات مفاهيمية, أعمل على تشكيلها بصرياً. تشغلني عملية تشكل العلاقات بين الأشياء, لذا أعمل على مفهوم "المساحة" , أحاول تعريفها بشكل بصري, إيجاد شكل لها.

الخشب والخيطان..., هي مواد مكملة استخدمها كرموز لها معاني تخص المجتمع الذي كبرت فيه. ان رغبتي بالتوليف بين كل هذه المواد والرموز هي عملية ممتعة بالنسبة لي, للتأليف البصري من لغة أشياء المكان. تستوقفني الأشياء البسيطة المجردة, هذه الأشياء قد تكون أجزاء أو قطعًا من أجسام, يعجبني بها أنها لا تنتمي لسياقها الوظيفي. بلحظة إزالتها من سياقها الوظيفي, تفقد هويتها المسقطه عليها لتصبح مجردة غير معرفة. أجد المتعة في تركيبها من جديد وإيجاد علاقات وروابط جديدة في ما بينها.

The work consists of amorphous plaster forms intersected by wood and wire objects. The plaster forms appear identical, but differ in their smooth lines created from the repetition of the cast form made out of metal plates. It is a process of filling the empty space between the forms, the formation of the space between one thing and another. Through the process of making connections between objects, I deal with the concept of "space," by trying to define it visually and find its form. Through repetitive action, I look for the logic in repetitive patterns that result from conceptual contexts.

Wood and wires, materials with specific meaning for the society in which I grew up, serve as symbols. My desire to combine all the materials and symbols creates an interesting process of synthesis from the visual language around me. I am attracted to simple and abstract things. These may be parts of larger forms, but I like that they are detached from their functional context, and thus lose their original identity, and become undefined, abstract. I find pleasure in reconnecting and finding new relationships and correlations for them.

מיכאל צור ميخائيل تسور Michael Tzur

צלם, בוגר המחלקה לצילום בבצלאל

مصور، خريج قسم التصوير في بيتساليل

Photographer, BFA, Dept. of Photography, Bezalel Academy of Arts and Design

[2020]

אופיר, שדה אליהו הזרקת דיו על נייר ארכיבי, 50X60 ס"מ [2020]

أوفير، سديه إلياهو طباعة نافثة للحبر على ورق أرشيفي، 50X60 سم

Ophir, Sde Eliyahu Inkjet on archival paper, 50X60 cm

קיטל, שדה אליהו הזרקת דיו על נייר ארכיבי, 50X60 ס"מ [2020]

كيتل، سديه إلياهو طباعة نافثة للحبر على ورق أرشيفي، 50X60 سم

Kittel, Sde Eliyahu Inkjet on archival paper, 50X60 cm

חדר אוכל, שדה אליהו הזרקת דיו על נייר ארכיבי, 180X150 ס"מ [2020]

غرفة طعام، سديه إلياهو طباعة نافثة للحبر على ورق أرشيفي، 180X150 سم

Dining hall, Sde Eliyahu Inkjet on archival paper, 180X150 cm

הסדרה נוצרה בשיתוף מעצב האופנה אופיר לב

أنتجت السلسلة بالتعاون مع مصمم الأزياء أوفير ليف

Series created in collaboration with fashion designer Ofir Lev

נסיעות ארוכות למרחבים רחוקים הם מרכיב משמעותי בעבודותיי וביצירת תחושה של זרות מעורבת בהזדהות במפגשים עם מקומות ובני אדם לא מוכרים. הנופים הישראליים, הרוויים בסימבוליזם מקומי ובזיכרונות אישיים וקולקטיביים מהנוף הקיבוצי, מוארים מחדש.

שלושה תצלומים מתוך סדרה, שנוצרה במהלך מסעות לקיבוץ שדה אליהו שבצפון הבקעה – דיוקן, קיטל (בגד חגים יהודי מסורתי) וחדר אוכל בקיבוץ – משלבים אסתטיקה ואדריכלות קיבוצית־ישראלית עם אופנה וטקסטיל ומספרים על זהות לאומית־דתית, זהות מגדרית, שייכות אל מול שונות, ונורמות חברתיות־תרבותיות. האובייקטים המצולמים בחללים הפנימיים של הקיבוץ מבליטים את המאפיינים האינדיווידואליים על רקע הסביבה "השיתופית", ובו־בזמן נטמעים במאפייני המקום ובקצב חיים מואט, השייך לתקופות עבר.

الأسفار الطويلة إلى أماكن بعيدة هي عنصر رئيسي في أعمالي وفي خلق الشعور بالغربة الممزوج بالتماهي عند الالتقاء بأماكن وبأشخاص غير معروفين. المناظر الطبيعية الإسرائيلية، المشبعة بالرمزية المحلية وبالذكريات الفردية والجماعية من المشهد الكيبوتسي، تبرز من جديد.

ثلاث صور من سلسلة أنتجت خلال أسفاري إلى كيبوتس سديه إلياهو شمالي أخدود وادي الأردن – بورتريه، كيتل (رداء يهودي تقليدي للأعياد) وغرفة طعام في كيبوتس – تدمج بين جمالية وعِمارة كيبوتسية إسرائيلية وبين الأزياء والنسيج، وتتحدث عن هوية قومية-دينية، هوية جندرية، الانتماء مقابل الاختلاف، والأعراف الاجتماعية-الثقافية. الأجسام المصورة في الفضاءات الداخلية للكيبوتس تبرز الخصائص الفردية على خلفية البيئة "التشاركية"، وفي الوقت نفسه، تتمازج مع خصائص المكان، وبوتيرة حياة بطيئة من فترة ماضية.

Long journeys to distant realms are a significant component in my work and in creating a sense of alienation mixed with empathy in encounters with unfamiliar people and places. The Israeli landscape, saturated with local symbolism and personal and collective memories of the kibbutz landscape, are re-illuminated.

Three photographs from a series created during trips to Kibbutz Sde Eliyahu in the northern Jordan Valley—a portrait, a kittel (Jewish religious holiday garb) and a kibbutz dining hall—combine the aesthetics of Israeli-kibbutz architecture with fashion and textiles. These images tell the story of national-religious identity, gender identity, belonging as opposed to isolation and socio-cultural norms. The objects photographed in the inner sanctum of the kibbutz highlight the individual against the background of the "cooperative" environment, and simultaneously assimilate the qualities of their surroundings and of the slower pace of life from years gone by.

נועה אירוניק نوعا إيرونيك Noa Ironic

אמנית, בוגרת המחלקה לאמנות בשנקר

فنانة، خريجة قسم الفنون في شنكار

Artist, BFA, Dept. of Fine Arts, Shenkar College

[2019]

הקושי הוא אמיתי טכניקה מעורבת, מידות משתנות [2022]

الصعوبة حقيقية إعادة تمثيل معركة

The Struggle Is Real Mixed media, varying sizes

המציאות של ימינו, שיש בה מודעות גבוהה לפערים מגדריים וניסיון לאפליה מתקנת של נשים, יוצרת לעיתים תחושת רדיפה אצל גברים רבים. "זו לא אשמתי שנולדתי גבר", "אי אפשר להגיד לכן כלום היום בלי שתעלבו", אלה רק דוגמאות למשפטים של גברים, שמבטאים תחושה של אובדן יכולת ביטוי ואובדן פריווילגיות שהוענקו להם בעבר. זוהי תחושה שיכולה להיות מערערת ואף מכעיסה, והיא מבטאת כאב שנובע מהתפרקות של תפיסת המציאות.

העבודה נולדה מתוך מחשבה על עמדה זו. הטענה שלהיות גבר כיום פירושו להימצא בעמדת נחיתות היא מצחיקה על גבול האבסורד. לכן בחרתי ליצור פסל של דמות גברית, מוגזמת וגרוטסקית, החוצה בקלות מכשול פיזי בחלל, אבל נתקלת בו עם הפין. מיצב זה מגלם את "נטל הפאלוס", שמתבטא בטענה "קשה להיות גבר בימינו".

واقعنا اليومي، حيث نعي وجود فجوات جندرية ومحاولات للتفضيل المصحح للنساء، يخلق أحيانًا شعورًا بالاضطهاد لدى العديد من الرجال. "ليس ذنبي أنني ولدت رجلًا"، "لا يمكننا اليوم أن نقول لكن شيئًا لا يُشعركن بالإهانة"، هذه مجرد أمثلة لجمل يقولها الرجال، والتي تدل على فقدان القدرة على التعبير وفقدان الامتيازات التي منحت لهم في السابق. شعور قد يكون مستفزًا ومزعجًا، ويعكس ألمًا نابعًا من تفكك تصورهم للواقع.

العمل الفني هو وليد فكرة عن هذه الموضوع. الادعاء بأنّ كون الإنسان رجلًا في يومنا هذا يعني التواجد في مكانة متدنية هو ادعاء مضحك إلى حد العبث. لذلك، اخترت صنع تمثال لشخصية رجالية، فيها شيء من المغالاة والغروتسك، والتي تتجاوز بسهولة عائق مادي في الحيز، ولكنها تصطدم به بواسطة قضيبها الذكري. يجسد هذا العمل الإنشائي "عبء العضو الذكري" والذي يتمثل بالادعاء بأنّه "يصعب على الإنسان في يومنا هذا أن يكون رجلًا".

With today's heightened awareness of gender gaps and attempts at affirmative action for women, many men express that they sometimes feel persecuted. "It's not my fault I was born a man" and "Anything I say now will sound offensive" are just a couple of examples of things men say that articulate their sense of loss of self-expression and of past privilege. It's a feeling that can be unsettling and even annoying and conveys the pain that results from the disintegration of one's perception of reality.

The work is based on my thoughts in relation to this attitude. The claim that being a man today means being in an inferior position is both funny and bordering on the absurd. I therefore chose to create a sculpture of an exaggerated, grotesque male figure that easily circumvents a physical obstacle, but bumps into it with his penis. This installation embodies the "burden of the phallus," which is expressed in the claim "it's tough being a man these days."

נרקיס ויזל نركيس ڤيزل Narkis Vizel

אמנית, בוגרת המחלקה לאמנות בבצלאל

فنانة، خريجة قسم الفنون في بيتسالئيل

Artist, BFA, Dept. of Fine Arts, Bezalel Academy of Arts and Design

[2018]

כשף פגע טכניקה מעורבת על נייר, מידות משתנות [2022]

سحر الأذى وسائط مختلطة على ورق، أحجام متغيرة

For Charm of Powerful Trouble Mixed media on paper, varying sizes

פעולת הרישום עבורי היא ניסיון ללכוד רושם שמותיר דבר מה, שלא תמיד ניתן לספר על אודותיו במילים. רגע בין זיכרון לדמיון: להתעורר ולמצוא גוף של אדם אחר במיטה ולהתבונן בו בחסות הדממה; חדר מדרגות חשוך; חלום בלהות; שלד מיטה; קונכייה. האבולוציה של הדימוי מדבר אחד לאחר מאפשרת להתבונן בהתפתחות ובהשתנות של התנועה האוטונומית, המייצרת ומגלה את עצמה דרך הרישום.

העבודה מתחקה אחר הרישום דרך שאלות של צמצום: צמצום הניסיון לשלוט בהתגלגלות הרישום ומסירת השליטה ליד הרושמת ככלי מתווך, שמעודד את הדימוי להתפענח כרצונו; צמצום משקלם של הקו, המחוות והמילים כאפשרות לבטא סביבה, חומר ואקלים. הסולם הצבעוני מצטמצם גם הוא, בדרך כלל לשחור ולבן. דרך הצמצום אני מבקשת לבחון תנאים של ניגודיות בין הקו ובין המרחב שבו הוא מופיע, בניסיון לבודד את הסוד שצופן הדימוי, כך שיבקע בצורתו הגולמית והישירה מבעד למצע.

عملية الرسم بالنسبة لي هي محاولة التقاط انطباع يخلّف وراءه شيئًا ما، لا يمكننا دومًا التحدث عنه بالكلمات. لحظة ما بين الذاكرة والخيال: أن تستيقظ وتجد جسد شخص آخر في السرير؛ أنّ تتأمله بصمت؛ بيت درج مظلم؛ كابوس؛ هيكل سرير؛ صدفة رخوية. التطور الناتج عن صورة، الذي يبدأ بشكل ما ويتحول إلى شكل آخر، يمكننا من تأمل عملية التطور والتغيّر.

يتتبع العمل سيرورة الرسم عن طريق أسئلة اختزالية: اختزال محاولة السيطرة على تقدم سير الرسم وتسليم زمام الأمور للرسامة كأداة وسيطة تشجع الصورة على حللغزها كما تشاء؛ اختزال أهمية الخط، الحركات والكلمات كإمكانية للتعبير عن البيئة، المادة والمناخ. السلم الملون يختزل هو أيضًا، للأبيض والأسود عامة. عن طريق الاختزال، يدعو العمل الفني لتأمل شروط التضاد بين الخط، الكلمة والنغمة، نسبةً لحيز ظهورهم، في محاولة لعزل السر الذي تخبئه الصورة، ليظهر بصورته الأصلية والمباشرة.

For me, the act of drawing is an attempt to capture an impression that leaves something that cannot always be described in words. A moment between memory and imagination: waking up and finding another person's body in bed and observing it silently and protectively; a dark stairwell; a nightmare; a bare bed; a shell. The evolution of an image that begins as one thing and becomes another makes it possible to observe the development and change of the autonomous movement that produces and reveals itself through drawing.

The work traces drawing through questions of reduction: reducing the attempt to control the drawing's unfolding, of handing over control to the drawing hand as a mediating tool that encourages the image to be deciphered as it wills; reducing the weight of line, gesture and word as an option of expressing surroundings, material and climate. The color scale narrows as well, usually to black and white. Through reduction, the work examines conditions of contrast between line and the surroundings it inhabits, in an attempt to isolate the secret encoded in the image, so that it can burst from the substrate in its raw and direct form.

רוני בן פורת روني بن پورات Roni Ben Porat

אמנית רב תחומית, בוגרת בהצטיינות של המחלקה לאמנות במנשר

فنانة متعددة المجالات، خريجة قسم الفنون في منشار بتفوق

Multidisciplinary artist, BFA, honors, Dept. of Fine Arts, Minshar College of Art

[2019]

רוטשילד 104 טכניקה מעורבת על עץ, 366X735 ס"מ [2022]

روتشيلد 104 تقنية مختلطة على خشب، 366X735 سم

Rothschild 104 Mixed media on wood, 366X735 cm

אני מוצאת עניין בהריסות ובחורבות ובחשיפת המקור מתוך רצון לחזור לאחור ולגעת בגרעין הראשוני, בבסיסו של מבנה. העבודה היא מחווה לבניין לשימור של מרכז אדמונד דה רוטשילד ברחוב רוטשילד פינת שינקין בתל אביב. הבניין נבנה ב־1928 ועבר גלגולים רבים. חלליו הפנימיים השתנו לחלוטין והחלק היחיד שנותר בצורתו המקורית הוא חזית הבניין. תהליך השימור הותיר את מעטפת המבנה ללא זכר לקילופי הטיח וסימני הזמן.

העבודה **רוטשילד 104** מורכבת משלוש קוליסות עץ, מעין הדהוד לחזית הבניין המחולקת לשלושה חלקים. על כל אחת מהן ביצעתי פעולות של גריעה והוספה, שחושפות ומסתירות רגעים של החומר. דרך השימוש בחומרי בניין, בקווים ובצורות גאומטריות השאולות מתוך תוכניות התכנון המקוריות של המבנה ותצלומים המתעדים את ההיסטוריה שלו – אני מפנה זרקור אל מה שלא נראה על פני השטח, אל פיסות מידע ושכבות עבר, שכוסו והוסתרו עם השנים.

أنجذب للحطام والأنقاض والكشف عن الأصل، رغبة في العودة إلى الخلف وملامسة النواة الأولية، أساس المبنى. العمل الفني هو لفتة تكريمية للمبنى المحفوظ التابع لمركز إدموند دي روتشيلد في شارع روتشيلد، زاوية شينكين في تل أبيب. أقيم المبنى في عام 1928 ومر بتغييرات عديدة. فضاءاته الداخلية تغيرت تمامًا، والجزء الوحيد الذي بقي على شكله الأصلي هو واجهة المبنى. سيرورة الحفظ حافظت على الطبقة الخارجية للمبنى، دون علامات للدِهان المتقشر ولآثار الزمن.

العمل الفني **روتشيلد 104** مكون من ثلاثة مزالق خشبية، أشبه بواجهة المبنى المقسمة لثلاثة أجزاء. على كل منها، أجريت عملية انتقاص وإضافة تكشف وتخبئ لحظات مرت على المادة. من خلال استخدام مواد بناء، خطوط وأشكال هندسية مستعارة من الخطط الأصلية للمبنى وصور توثق تاريخه – أسلط الضوء على ما لا يرى بالعين المجردة، على معلومات وطبقات سابقة غطيت وأخفيت مع مرور السنين.

I am interested in relics, in ruins that reveal the source, out of a desire to touch the primordial core at the base of the structure. The work is a tribute to the original building on Rothschild Boulevard and the corner of Sheinkin Street in Tel Aviv that now serves as the Edmond de Rothschild Center. The building was constructed in 1928 and has had many incarnations and undergone historical preservation. The interior spaces have been completely altered; only the building's façade remains in its original form. The process of preservation has left the building's shell without a trace of peeling plaster or the marks of time.

The work *Rothschild 104* consists of three wooden panels, a kind of echo of the tripartite façade. On each panel, I performed actions of removal and addition that reveal and hide material. Using building materials, lines and geometric shapes borrowed from the building's original floor plans and photographs documenting its history, I turn the spotlight on what is not visible on the surface, on bits of information and past layers covered over and hidden through the years.

שירי בן סיני شيري بن سيناي Shiri Ben Sinai

אמנית זכוכית, בוגרת המחלקה לעיצוב קרמי וזכוכית בבצלאל
فنانة متعددة المجالات، خريجة قسم الفنون في منشار بتفوق
Glass artist, BFA, Dept. of Ceramics and Glass, Bezalel Academy of Arts and Design

[2019]

שלֵמה יציקת זכוכית ו־Pâte de verre, מידות משתנות
متكاملة صب زجاج و – Pâte de verre، أحجام متغيرة
Whole Glass casting and Pâte de Verre, varying sizes

[2019]

סדרת האובייקטים שיצרתי היא בעלת ממד רוחני ואפילו פולחני בעיניי. אני מרגישה שאם יקרה משהו לאחד האובייקטים, אני עצמי עשויה להישבר. האובייקטים השלמים מייצגים עבורי תהליך של החלמה. בחיפוש אחר מהלך מקביל בין המצב הגופני לבין העבודה בזכוכית, הפכתי את היוצרות ונעשיתי מרפאה במקום חולה.

לאחר מחקר ארוך של שימוש בטכניקה הקלאסית Pâte de verre, גיליתי כי ערבוב גרגרי זכוכית עם סולפטים בטמפרטורה מסוימת יוצר "משחת דבק זכוכית". לפני הכנסת האובייקטים לתנור למשך כ־30 שעות וכדי לאגד אותם יחדיו, "חבשתי" כל אובייקט ברצועות בד טבולות בגבס קוורץ. בסיום השריפה, האובייקט יוצא שלם וחזק, אבל כלל וכלל לא מושלם. עבודת ליטוש ושיוף ארוכה נדרשת כדי לעצב את צורתם הסופית של פני השטח החיצוניים.

השימוש בזכוכית שקופה איננו מקרי. הוא מאפשר הצצה למקום ההתרחשות של הדברים ויצירת אובייקטים שנראים כשורה כלפי חוץ, אבל קורסים מבפנים. לעיתים המצב הפוך: בפנים הכול שלם, ואילו בצידו החיצוני של האובייקט מתרחש שינוי צורני בלתי נשלט.

سلسلة الأجسام التي صنعتها هي ذات موضوع روحانيّ، بل وطقوسيّ بالنسبة لي. أشعر في داخلي بأنّه إذا حدث مكروه لأحد هذه الأجسام، سأتحطم أنا مجددًا. الأجسام المكتملة تمثل الشفاء بالنسبة لي. أثناء بحثي عن سيرورة موازية بين حالتي الجسدية وسيرورة العمل بالزجاج، قمت بتغيير النظام الأصلي. أخذت مكان المعالج بدلا من المريض.

بعد بحث طويل حول استخدام التقنية الكلاسيكية Pâte de verre، اكتشفت أنّ دمج حبيبات الزجاج مع الكبريتات بدرجة حرارة معينة يخلق "معجون لاصق زجاجي". قبل إدخال الأجسام إلى الفرن لما يقارب 30 ساعة، ولضمها معًا، قمت "بتضميد" كل جسم بقطعة قماش مشرّبة بجبس الكوارتز. عند إنهاء الحرق، يخرج الجسم كاملًا ومتينًا ولكنه غير متكامل على الإطلاق. هناك حاجة للصقل لوقت طويل، لتصميم الشكل النهائي الخارجي، للحصول على التصميم المنشود.

استخدام الزجاج الشفاف ليس عرضيًا. إنه يتيح المجال لاستراق النظر إلى المكان الذي تحدث فيه الأشياء. يتيح المجال لصنع أجسام تبين لنا من الخارج أنّ كل شيء يسير على ما يرام، بينما تحدث في الداخل عملية تفكك وتحطم. في بعض الأحيان، تنعكس الآية: يكون الداخل متكاملًا، بينما يحدث في الجهة الخارجية للجسم تغيير شكلي خارج عن السيطرة.

In my eyes, the series of objects I created has a ritual aspect and a spiritual dimension. I feel as if I might break if something were to happen to one of the objects. The objects that become whole by fusing or by assembling their parts, represent a process of recovery for me. In search of a parallel process between my physical state and my work with glass, I turned the tables and became the healer instead of the patient.

After thorough research of the classic Pâte de Verre technique, I discovered that mixing glass granules with sulfates at a specific temperature creates a "glass glue paste." Before placing the objects in the kiln for about 30 hours, I "bandaged" each one in strips of fiber dipped in quartz plaster in order to fuse them together. After firing, the object comes out whole and strong but not nearly perfect. Intense polishing and sanding are needed to form the outer surface's final shape.

The use of clear glass is not accidental. It enables a glimpse into where things are happening and the creation of objects that look fine on the outside but are collapsing on the inside. Sometimes the situation is reversed: everything is intact on the inside, while some uncontrollable change happens to the the object's overall shape.

תמר דגני تمار دغاني Tamar Dgani

מעצבת טקסטיל, בוגרת המחלקה לעיצוב טקסטיל בשנקר
مصممة نسيج، خريجة قسم تصميم النسيج في شنكار
textile designer, BDes, Dept. of Textile Design, Shenkar College

[2020]

ללא כותרת מרבד עשוי שאריות מתכת, 100X250 ס"מ
بدون عنوان بِساط مصنوع من بقايا معادن، 100X250 سم
Untitled Carpet made of scrap metal, 100X250 cm

[2022]

בפעולה ידנית ועמלנית, השאולה משדה הטקסטיל שבו אני רגילה לעבוד, הרכבתי מרבד משאריות נחושת, ברזל ופליז, שאספתי בסדנאות תחריט ברחבי הארץ. חלקי המתכת היו בגלגולם הקודם לוחות תחריט, שנשמרו בשל קושי להיפטר מהם מסיבות של זכויות יוצרים. חומרים "שוליים" אלה, שיש להם "ותק" בעולם ומוטבע בהם זכר מגע ידיים של אמנים ואמניות אחרים, התכלו עם הזמן או שנותרו בהם שיירים המרמזים על חייהם הקודמים. אני מלקטת אותם ומבצעת בהם מניפולציה, מטביעה בהם את חותמי ומעניקה להם גלגול חיים נוסף.

בשנה האחרונה חקרתי לעומק את החיבור בין טקסטיל לחלודה. הטמעתי ברזלים בבדים שארגתי והשתמשתי בחלודה כמקור לצבע על גבי הטקסטיל. המתכת היא חלק משמעותי בתהליך היצירה, אבל היא מופרדת מהבד ואיננה נוכחת בתוצר הסופי. בעבודה זו ביקשתי להחליף את היוצרות – להנכיח את המתכת ולהטמיע בה איכויות טקסטיליות. הטקסטיל מופקע מתפקידו כחומר גלם שימושי ובא לידי ביטוי בטכניקות שהשתמשתי בהן ביצירת המרבד. בנוסף להענקת תכלית חדשה לחומר קיים, המרבד מבטא את היופי הטמון בחומר שעבר זמנו וניתנה לו הזדמנות להתבוננות מחודשת.

في عملية يدوية وشاقة، مستعارة من عالم النسيج الذي أعمل فيه عادةً، قمت بتركيب بِساط من بقايا نحاس، حديد ونحاس أصفر، والتي جمعتها في ورشات نَقش في مختلف أنحاء البلاد. قطع المعادن كانت في السابق ألواح حفرت عليها نقوش وتم الاحتفاظ بها لصعوبة التخلص منها لأسباب متعلقة بحقوق التأليف والنشر. هذه المواد "الهامشية"، القائمة في هذا العالم منذ وقت طويل، والتي تحمل بصمة فنانين وفنانات آخرين، تآكلت مع الوقت، أو بقيت عليها آثار تدل على حياتها الماضية. أجمعها وأتلاعب بها، أضع بصمتي عليها وأمنحها حياة أخرى.

في السنة الماضية، بحثت بعُمق العلاقة بين النسيج والصدأ. دمجت قطعًا من الحديد في الأقمشة التي نسجتها واستخدمت الصدأ كمصدر للون فوق الأقمشة. المعدن هو جزء مهم في سيرورة الإنتاج، ولكنه منفصل عن القماش وغير قائم في الناتج النهائي. في هذا العمل الفني، قمت بتغيير ترتيب الأشياء – أبرزت حضور المعدن وأضفت صفات النسيج إلى المعدن. يجرّد النسيج من دوره كمادة خام عملية، وينعكس في التقنيات التي استخدمتها في صنع البِساط. بالإضافة إلى القيمة الكامنة في مَنح استخدام جديد لمادة قائمة، يمثّل البِساط جمال مادة عفا عنها الزمن ومُنحت فرصة للتأمل المتجدد.

I have assembled a carpet out of copper, iron and brass remnants, which I collected from print workshops across the country in a labor-intensive, manual act borrowed from the field of textiles I am used to working in. In their previous incarnation, the metal pieces were etching plates, saved because of the difficulty in disposing of them for reasons of copyright. These "marginal" materials, which have "mileage" in the world and are imprinted with the touch of other artists' hands, have decayed over time and carry remnants hinting at their previous lives. I collect and manipulate them, leaving my own imprint on them, imparting yet another life to them.

During the last year, I thoroughly researched the connection between textiles and rust. I embedded iron into the fabrics I wove and used rust as a source of color on top of the textile. Metal is a significant part of the creation process, but it is separated from the fabric and is not present in the final product. In this work, I sought to turn things around—to make the metal present and assimilate the qualities of textile into it. The textile is appropriated from its function as a useful raw material and is manifested in the techniques I used to create the rug. Beyond the merit that lies in repurposing an existing material, the rug expresses the beauty of the discarded material and gives it an opportunity for reconsideration.